

Coppola je s svojo inačico *Dracule* poskrbel za novi vampirski »revival«, ki sedaj zajema tudi Evropo. Dovzetnost Evropejcev za fenomen vampirizma seveda ni presenetljiva, saj gre za splošno razširjeni arhetip: že v antiki so poznali *larve* in *lamie*, v času od srednjega veka do 19. stoletja pa *upire*, *brukalake*, *vurdalake*, *nosferatuje* in (seveda) *vampirje*, kar je v zadnjih dvesto letih postalo najbolj pogosto ime za »nemrtve«. Semiti so jim rekli *ghuli*, v Indiji jih imenujejo *vetala* in *rakšaša*, poznajo jih v Tibetu, Indoneziji, na Malaji, na Kitajskem in v Afriki, na ameriški celini so zanje vedeli indijanski domorodci. Po svoje pa je paradoksalno, da je v tem stoletju porast zanimanja za vampirizem skoraj vsakič dobil vzpodbudo iz ZDA (če govorimo o kinematografskih vampirjih, gre za začetek 30-ih, konec 70-ih, sredo 80-ih, sedaj pa še za leto 1992), z izjemo 60-ih (skupaj z začetkom 70-ih), ki so bile povsem evropska (*Hammer*, *Amicus*, italijanski »orror« ciklus); navsezadnje gre pri grofu Draculi in njegovih kohortah za inačico mita, dodobra zasidrano v kolektivni podzavesti starega, ne pa novega sveta.

VAMPIRIZEM KOT »TEHNIKA«

Vampirizem je bil s čisto etnološkega (izročilo in običaji v zvezi s tem fenomenom pri različnih ljudstvih), zgodovinskega (v Evropi predvsem Vlad Tepes in Erszebet Bathory), psihološkega in medicinskega stališča (prim. izvrstno študijo Klause Hambergerja *Über Vampirismus — Krankengeschichten und Deutungsmuster 1801—1899*, Wien 1992) že tolikokrat izčrpno obdelan, da se pri teh vidikih ne bomo zadrževali. Zaradi virov, dostopnih za naše kraje, pa se mi zdi zanimiv ezoterični pristop, saj vampirizem definira kot tehniko (sicer okultno, pa vendarle). Pri tem sveda ne gre za pitje krvi (mimogrede, eden najbolj razvpitih psihopatov, ki si je gasil žejo z njo, je bil *John Haigh*, ki je leta 1949, preden so ga obesili, o svojih podvigih napisal obširno izpoved), temveč za črpanje »vitalne energije« (v jogi imenovane »prana«, v taoizmu »či«) iz človekovega »eteričnega ovoja« ali »avre«. Ločimo »pasivni« in »aktivni« vampirizem. Pri pasivnem gre za princip nekakšne ozmoze: vitalna energija samodejno teče od močnejših osebkov proti šibkejšim, od zdravih proti bolnim, od mlajših proti starejšim, od moških proti ženskam. O »tehniki« v pravem pomenu te besede lahko torej govorimo šele pri aktivnem vampirizmu, ki (v grobem) sloni na naslednjih načelih:

VAMPIRJI, B

1) Gre za črnomagijsko tehniko, pri kateri je izhodišče vztrajanje na tlesnosti, pomlajevanju in regeneraciji z okulturnimi metodami. V primeru, da vseeno pride do smrti, pa je cilj ohranitev telesa pred propadom. Kdor tehnik, ki so za to potrebne, ni praktično uporabljal že za življenja, jih tudi po smrti ne bo mogel. *Tibetanska knjiga mrtvih (Bardo Thödöl)*, tako navaja naravno tendenco subtilnega telesa (»šukšma šarira«), da bi se po smrti vrnilo nazaj v svoje fizično telo; tovrstni poskusi pa so uspešni samo v primerih avtentičnega vampirizma. S čisto praničnega vidika je vampirsko telo bolj mrtvo od »običajnega« trupa; pri slednjem je namreč v telesu še vedno ostala »dhanamdžaja prana«, ki pospešuje dezintegracijo organizma. Pri vampirjih tudi tega aspekta pran ni oziroma je blokiran (od tod tudi ime »nemrtvi«, saj gre za živo subtilno telo v mrtvem telesu, za razliko od »živega mrtveca« ali zombija, kjer je telo živo, vendar deluje kot neke vrste robot, ker je iz njega s pomočjo vudu tehnik izgnana »duša« oziroma subtilno telo). Ko je vampirjevo telo mrtvo, ne more več proizvajati lastne energije oziroma je pridobivati po naravnih poteh, zato jo za svoje potrebe lahko edinole jemlje še živim ljudem.

2) Prvi praktični korak pomeni obvladovanje subtilnega oziroma »astralnega« telesa. *Herman De Cilei* (lik njegove

soproge *Barbare De Cilei* je Josepha Sheridana Le Fanuja navdihnil, da je napisal svojo *Carmillo*) o tem v svojem *Priročniku vampirizma* (15. stoletje) pravi takole: »Vaše nesmrtno telo že obstoja, obudite to drugo realnost v sebi, obvladajte jo, zaupajte vase; bodite tisti, ki nikoli ne spi. Ne podlegajte avtomatizmu, bodite tisti, ki nikoli ne pozablja na svoj drugi jaz, bodite človek, ki premaguje smrt. Kako premagati zakon razpadanja? Vaš duh se prebuja, utesnjen med elementi, ki tvorijo telo. Telo ne bo izginilo, kajti manjka mu vitalna energija, ki povzroča njegovo razpadanje (»dhanamdžaja prana« — op.p.). Najprej je torej treba delovati na našega dvojnika, mu dati obliko, ga prisiliti, da lebdi na astralni ravni, ga naučiti, da živi brez navezanosti na telo in njegove navade. Tako bo po smrti dvojnik lahko samostojno deloval. Primorali ga boste, da se bo vanj prelila vitalnost, ki jo vsebuje kri«.

3) Naslednji korak je namenjen zaustavitvi otekanja vitalne energije iz eteričnega ovoja, ki obdaja fizično telo. Povprečna avra ima »razpoke« ali celo »luknje«, skozi katere se izgublja prana, povzročili pa so jih bolezni, telesne poškodbe ali psihični pretresi. Tudi po tem ko je avra »pokrpana«, je še vedno lahko podvržena pasivnemu ali aktivnemu vampirizmu drugih ljudi. Zato jo je treba znati »zapečatiti«. Temu namenu služi t.i. odlični ščit (*Odic*

RUKALAKI, VEDAVCI

Shield), kot ga Mouni Sadhu imenuje v svoji knjigi *Concentration* (London 1959, 116—117 str.), kjer opisuje njegovo tvorbo in dodaja, da je takšen ščit mogoče tako izpopolniti, da lahko telo varuje celo pred fizičnimi poškodbami (značilen primer takšnega delovanja odičnega štita naj bi predstavljali sloviti obredni plesalci na otoku Baliju, ki se pred templji s »krisi«, noži, katerih konice so ostre kot igle, z vso silo zabadajo v prsi, a jim ti ne prodrejo skozi kožo; svečeniki, ki so ves čas v bližini, pazijo na trenutek, ko plesalcem začne popuščati trans, kajti po njem ponovno postanejo ranljivi in bi se lahko hudo poškodovali (prim. Werner Keller: *Parapsihološki fenomeni/Was gesten noch als Wunder galt*, Zürich 1973/Zagreb 1979 besedilo in fotografija med str. 128—129). Taoistične in tantrične seksualne tehnike se prav tako začenjajo z zaustavitvijo odtekanja vitalne energije.

4) Zadnji in ključni korak, brez katerega sploh ne bi mogli govoriti o vampirizmu kot takem, pa je zavestno črpanje vitalne energije drugih ljudi in sposobnost manipuliranja s praničnimi tokovi v njihovi avri.

Nekaj primerov:

a) David V. Tansley v svoji knjigi *Subtle Body — Essence and Shadow* (London 1977, str. 67) navaja klasičen način črpanja vitalne energije: vampir iz svoje avre »pro-

jecira« nekakšne eterične izrastke, podobne lovkam, s katerimi se prisesa na avro drugih ljudi in skozi odvaja njihovo prano. b) Omar Garrison v *Tantra: The Yoga of Sex* (New York, 1964, str. 8, 119) piše o Ka'a sekti tibetanskih nun, ki vampirizirajo mlade moške. Pripadniki sekte Dugpa isto počnejo z ženskami. Garrison na straneh 119—133 precej podrobno opisuje tako principe pasivne vampirizacije kot tudi aktivno vampirizacijo (s kombiniranim osredotočenjem na ustrezne »čakre« in na usklajeno dihanje).

c) Zelo dobro dokumentirano ilustracijo sposobnosti manipuliranja s praničnimi tokovi znotraj avre predstavljata primera iz analov francoske in nemške kriminalistične službe; prvi (navajajo ga H. Bernheim v *Hypnosis and Suggestion in Psychotherapy* /1884/, Heniz Hammerschlag v *Hypnotism and Crime* /1956/ in Colin Wilson v *Mysteries* /1978/) zadeva Thimotheusa Castellana in se je zgodil leta 1865, drugi, precej bolj znan, pa se je pripetil leta 1934 v Heidelbergu in se nanaša na Franza Walterja (policijski psihiater dr. Ludwig Meyer, ki je imel neposredno opravka s tem primerom, ga je opisal v svoji knjigi *Crime Under Hypnosis*, navajata pa ga tudi Wilson v *Mysteries* in Elisabeth Antebi v *Ave Lucifer*, Paris 1970). Oba sta svoje žrtve spravljala v stanje katatoničnosti, v katerem so jima bile prepuščene na milost in

nemilost (kar sta tudi s pridom izkoristila), zgolj z nekaj kretnjami z roko. Značilno je, da kriminalisti pri navedenih primerih menijo, da gre za zlorabo hipnotizerskih veščin. Seveda je stanje, ki ga je Castellanu in Walterju uspelo inducirati svojim žrtvam, zelo podobno globoki hipnozi, očitno pa je, da tega nista dosegla s hipnotizerskimi metodami, ki slonijo na sugestiji in za katere je kljub vsemu potrebno nekaj časa, da začnejo delovati. Zdi se, da sta poznala bolj direkten pristop, pri čemer je relevantno, da sta se oba ukvarjala z bioenergetskim »polaganjem rok«, ki naj bi omogočalo manipulacijo s tokovi vitalne energije v eteričnem ovoju, hitre učinke pa naj bi bilo pri tem moč doseči z odvzemanjem »pozitivne« in z dodajanjem »negativne« energije oziroma s spremembo energetske polarizacije v avri (tovrstne metode Mouni Sadhu navaja v knjigi *The Tarot — A Contemporary Course of the Quintessence of Hermetic Occultism*, London 1962).

SLOVENIJA, MOJA DEZELA

Evropo je v 18. stoletju zajela »epidemija vampirizma« (zgodovinske vire in dokumentacijo o tem je zbral že prej omenjeni Klaus Hamberger v svoji knjigi *Mortuus non mordet. Kommentierte Dokumentation zum Vampirismus 1689—1791*, Wien 1992). Ta epidemija pa ni bila enakomerno razprostranjena po Evropi, ampak je bila

VALVASOR O STRIGONIH IN VEDAVCIH

Ljudje z istrskega podeželja trdno verjamejo v resničnost čarovnikov, ki otrokom sesajo kri. Takšne vrste krvosesa imenujejo strigon ali pa vedavec. Kadar tak strigon umre, pravijo, da opolnoči hodi po vasi, trka in razbija po vratih hiš in v tisti hiši, kjer je tako trkal, bo naslednjega dne nekdo umrl. Kmetje tako vsakič, ko kdo pri njih umre, pravijo, da ga je požrl strigon. Poleg tega ti lahkoverni ljudje verjamejo tudi, da takšni blodeči strigoni ponoči lazijo okoli njihovih žensk in z njimi občujejo, pri tem pa ne spregovorijo niti besede. Meni pa se zdi, da je to tako kot pri vdovah, če so le še mlade in čedne, ki pogosto dobivajo nočne goste in z njimi sicer čisto zares občujejo, vendar pa so iz mesa in krvi. Tako tamkajšnji prebivalci mislijo, da jim ta pošast ne bo dala miru, dokler ji prsi ne predrejo s kolom iz trnovega lesa.

Zategadelj včasih pride tudi do preizkusov poguma, ki jih je potrebno izvršiti, in to vselej po polnoči, ker kmetje verjamejo, da vedavec pred polnočjo ni v grobovih, ampak hodijo okrog. Tedaj odprejo grob, v trebuh umrlega zabijejo za pest ali manjšo podlaht debel kol in tako pokojnega prav grdo onečastijo. Ven začne brizgati kri, mrlič se zvija in premetava, prav kakor bi bil živ in bi občutil bolečino. Nato ponovno zasujejo grob z zemljo in gredo vsak svojo pot. Takšni postopki odpiranja grobov in prebadanja trupel s koli so med Istrani na deželi, še posebej med kmeti, običajni. In četudi gosposka, kadar pride do tega, ukrepa z ostrimi kaznimi, ker je takšno početje v nasprotju z vero, se to vseeno pogosto dogaja. Leta 1672 so tako v istrski vasi Kring poskusili pokojnemu Giuri Grandu skozi prsi poriniti kol, ker pa kol ni hotel iti skozi, so

mu odsekali glavo. To predrzno dejanje so izvedli: Micolò Njena, Stipan Milasić, Miko Radetić, Mattio Čerikatin, Nicolo Macina, Jure Macina, Jura Zorfić, Martino Uderejić in Mirkula Krajrajer. Prvemu med njimi pa je zmanjkalo poguma, da bi prijel truplo, zato je obupan odnehal. Nakar se je drugi spravil nad mrliča in mu odsekal glavo, tretji pa je na njeno mesto postavil razpelo (...). Pred nekaj leti se je nekaj podobnega zgodilo v Lindavu, čisto pred kratkim pa ponovno v neki istrski vasi, ki leži že na beneškem ozemlju. Kot mi je leta 1687 opisala zanesljiva oseba, so v navedeni slovensko-istranski vasi kmetje ponoči odkopali grob in pokojnemu v prsi zabili kol.

(Janez Vajkard Valvasor: *Slava Vojvodine Kranjske*, Ljubljana 1689, VI. knjiga, X. poglavje — Jezik, šege in navade Istranov)

osredotočena na Balkanski polotok in na deželi Avstrijskega cesarstva. Največ primerov je bilo zabeleženih na Madžarskem, v Slavoniji, Vojvodini oziroma Banatu v Sedmograški, na Češkem, Moravskem in v Šleziji. Če še vedno upate, da je Slovenija pri tem izvzeta, se motite. Da so bili pri nas že od nekdanj vampirji, pričajo arheološke najdbe iz obdobja preseljevanja ljudstev po zatonu antike. V nekaterih grobovih iz tistega časa so bili odkriti ostanki kolov, zabitih naravnost skozi prsni koš pokopanih prednikov današnjih Slovencev. *Slava Vojvodine Kranjske* Janeza Vajkarda Valvasorja pa nam služi še kot pisno dokazilo za obstoj fenomena vampirizma na Slovenskem. Ko Valvasor v svoji XI. knjigi (*Mesta, trgi, gradovi in samostani na Kranjskem*) piše o gradu *Prestranek*, omenja tudi strahove, ki jim okoliški prebivalci pravijo *vedavci*: »Ti baje otrokom kri izsesavajo, dokler ne umrejo«. Precej bolj obširno pa o slovensko-istranskih vampirjih (severni del Istre je tedaj spadal pod Kranjsko), strigonih ali vedavcih, govori v X. poglavju VI. knjige *Slave Vojvodine Kranjske*. Njegov opis je nadvse zanimiv, saj lahko v njem prepoznamo večino značilnosti, ki se tradicionalno pripisujejo vampirjem in še nekaj dodatnih povrhu, klasičen pa je tudi postopek pokončevanja vampirjev, skupaj s pripadajočimi simptomi:

— Strigoni ali vedavci so duhovi *čarovnikov*, torej tistih, ki so tehniko vampirizma obvladali s pomočjo črne magije.

— Pogoste žrtve so otroci, zaradi viška svoje življenjske energije.

— Vedavci/strigoni *trkajo* na vrata in okna hiš, v skladu z nepisanim pravilom, da jih morajo domači sami spustiti noter.

— Vedavcem skozi prsi porinejo kol iz trnovega lesa ali pa jim odsekajo glavo in dodajajo še križ za povrhu.

— Vampirji se med postopkom likvidacije zvijajo, iz njihovih teles pa teče kri.

— Najbolj zanimiv pa je del, ki govori o tem, da strigoni/vedavci ponoči obiskujejo ženske in z njimi nemoteno spolno občujejo. Mit o vampirju kot arhetipu neustavljivo privlačnega moškega, lovca na nežni spol, ki se mu ženske ne morejo upirati (tudi če bi se mu hotele), je namreč novejšega izvora, najbolj pa je zanj zaslužna kinematografska podoba grofa Dracule v interpretaciji Christopherja Leeja, kasneje pa tudi Franka Langelle (četudi je že Bela Lugosi igral na to karto). Vampirji v času od konca 17. pa do začetka 20. stoletja so drugače skoraj vsi, praktično brez izjeme, prikazani kot izredno nepriljubljeni za nasprotni spol (o njihovem morebitnem vplivu na lastni spol takratni avtorji še ne poročajo, z izjemo Le Fanuja seveda).

Montague Summers tako v svojih knjigah *The Vampire, His Kinn and Kith in Vampire In Europe* s pravo naslado opisuje odurni videz »nemrtvih«, ki da so umazani in razcapani, povrh pa jim še iz ust, nosu in ušes teče kri, kadar se je preveč napijejo. Slovensko-istranski vampirji s svojimi uspehi v posteljah nič hudega slutečih kmetic očitno v tem smislu predstavljajo izjemo. V luči teh spoznanj se še enkrat ozrimo na Le Fanujevo *Carmillo*, najbolj slavno vampirsko povest poleg *Dracule*, ki je služila za predlogo filmom *Vampir C. Th. Dreyerja*, *Et mourir de plaisir/Blood and Roses* (1960) Rogerja Vadima, *Vampirjeve ljubimke* R. W. Bakerja, *Sla po vapirju* Jimmyja Sangsterja in *Hudičevi dvojčici* Johna Hougha. Kot vemo, sa zgodba odvija na Štajerskem, pripoveduje pa jo Angležinja, ki se je s svojim očetom naselila v enega od tamkajšnjih gradov, »kajti v teh samotnih in zaostalih krajih ... je vse tako čudovito poceni«. Ni kaj, brhka Angležinja si (skupaj z drugimi njej podobnimi turisti) dejansko zasluži, da se seznanj še z ostalimi slovenskimi znamenitostmi, ne le s kurenti in s cerkniškimi čarovnicami. Šele potem bi se lahko pohvalili, da zares nekaj damo na svoj »Blut und Boden« tradicijo.

IGOR KERNEL

70 LET VAMPIRIZMA V SLOVENSkih KINODVORANAH

Pierre-Jean-Baptiste Benichou v svoji knjigi *Horreur et épouvante dans le cinéma fantastique* (Pariz, 1977) navaja Jean-Pierre Bouyxouja, ki je v svoji (doslej nepreseženi) antologiji vampirizma naštel več kot 6000 vampirskih filmov, oziroma filmov, v katerih se kak vampir pojavlja, in se še pritožuje, da je pomanjkljiva, saj v njej niso naštet vsi nastopi vampirjev na ameriški televiziji. Po lansiranju filma *Bram Stoker's Dracula* F. F. Coppola je izšlo več »definitivnih« vampirskih filmografij, med njimi *Cinematic Vampires - The Living Dead on Film and Television from 1896—1992* in *The Illustrated Vampire Movie Guide* Stephenja Jonesa (slednja navaja okoli 500 vampirskih filmov), ki so bolj ali manj izčrpne in pregledne. Seznanu vampirskih filmov, predvajanih v slovenskih kinematografih, vsekakor ne moremo očitati, da ni pregleden. Žal pa je pregleden v prvi vrsti zato, ker je tako kratek. Pri nas smo namreč v kinu videli vsega 31 filmov na temo vampirizma

oziroma filmov, kjer vampirji (ponavadi en sam) gostujejo.

1

NOSFERATU

(*Nosferatu, eine Symphonie des Grauens*) Nemčija, 1922. Režija: F. W. Murnau. Glav. vl.: Max Schreck, Alexander Granach, Gustav von Wangenheim, Greta Schröder, G. H. Schnell.

2

LONDON PO POLNOČI

(*London After Midnight*), ZDA, 1927. Režija: Tod Browning. Glav. vl.: Lon Chaney, Marceline Day, Henry B. Walthall, Percy Williams.

3

DRACULA

(*Dracula*) ZDA, 1931. Režija: Tod Browning. Glav. vl.: Bela Lugosi, Helen Chandler, David Manners, Dwight Frye, Edward Van Sloan.

4

VAMPIR

(*Vampyr, ou l'étrange aventure de David Gray*) Francija, 1932. Režija: Carl Dreyer. Glav. vl.: Julian West (Baron Nicolas de Gunzburg), Sybille Schmitz, Henriette Gerard, Jan Hieronimko, Albert Bras.

5

VAMPIRJEVO ZNAMENJE

(*Mark of the Vampire*) ZDA, 1935. Režija: Tod Browning. Glav. vl.: Bela Lugosi, Lionel Barrymore, Elizabeth Allan, Lionel Atwill, Jean Hersholt.

6

DRACULOVA HČI

(*Dracula's Daughter*) ZDA, 1936. Režija: Lambert Hillyer. Glav. vl.: Gloria Holden, Otto Kruger, Marguerite Churchill.

7

ABBOTT IN COSTELLO SREČATA

FRANKENSTEINA (*Abbott and Costello Meet Frankenstein*) ZDA, 1948. Režija: Charles Barton. Glav. vl.: Bud Abbott, Lou Costello, Lenore Aubert, Lon Chaney Jr., Bela Lugosi, Glenn Strange.

8

PLES VAMPIRJEV

(*Dance of the Vampires/The Fearless Vampire Killers or Pardon Me But Your Teeth Are In My Neck*) V. Britanija, 1967. Režija: Roman Polanski. Glav. vl.: Jack Mac-Gowran, Roman Polanski, Sharon Tate, Ferdy Mayne.

9

VOLKODLAKI PROTI VAMPIRJEM

(*La manca del hombre lobo/Die Vampire des Dr. Dracula/Frankensteins Bloody Terror*) Španija/1968. Ržija: Enrique L. Equiluz. Glav. vl.: Paul Naschy, Dianik Zurakuwska, Manuel Manazaneque, Dian Konopka.

10

DRACULA PROTI FRANKENSTEINU

(*Dracula jagt Frankenstein/Los monstruos del Terror/Operation Terror*) Italija/Španija/ZRN, 1969. Režija: Tulio Demicheli. Glav. vl.: Michael Rennie, Karin Dor, Craig Hill, Angel del Pozo, Paul Naschy.

11

GROF JORGA, VAMPIR*(Count Yorga, Vampire)*

ZDA, 1970. Režija: Bob Kelljan. Glav. vl.: Robert Quarry, Roger Perry, Dona Anders, Michael Murrphy.

12

OKUSI DRACULOVO KRI*(Taste the Blood of Dracula)*

V. Britanija, 1970. Režija: Peter Sasdy. Glav. vl.: Christopher Lee, Geoffrey Keen, Gwen Watford, Linda Hayden, Ralph Bates.

13

VAMPIRJEVE LJUBIMKE*(The Vampire Lovers)*

V. Britanija, 1970. Režija: Roy Ward Baker. Glav. vl.: Ingrid Pitt, Pippa Steele, Madeleine Smith, Peter Cushing, Dawn Adams, Kate O'Mara.

14

ZADNJI DRACULA*(Scars of Dracula)*

V. Britanija, 1970. Režija: Roy Ward Baker. Glav. vl.: Christopher Lee, Dennis Waterman, Jenny Hanley, Christopher Matthws, Anoushka Hempel.

15

SLA PO VAMPIRJU*(Lust for a Vampire)*

V. Britanija, 1971. Režija: Jimmy Sangster. Glav. vl.: Ralph Bates, Barbara Jefford, Suzanna Leigh, Michael Johnson, Yutte Stensgaard, Mike Raven.

16

HUDIČEVI DVOJČICI*(Twins of Evil)*

V. Britanija, 1971. Režija: John Hough. Glav. vl.: Madeleine Collison, Mary Collinson, Peter Cushing, Kathleen Byron, Dennis Price, Harvey Hall.

17

NEMORALNE ZGODBE*(Contes Immoraux) — epizode Erszebt Bathory.*

Francija, 1974. Režija: Walerian Borowczyk. Glav. vl.: Lise Danvers, Fabrice Luchini, Charlotte Alexandra, Paloma Picasso.

18

DRACULA, OČ IN SIN*(Dracula père et fils)*

Francija, 1976. Režija: Edouard Molinaro. Glav. vl.: Christopher Lee, Bernard Menez, Marie-Hélène Breillat, Robert Dalban, Catherine Breillat.

19

LADY DRACULA

ZRN, 1975. Režija: F. J. Gottlieb. Glav. vl.: Brad Harris, Stephen Boyd, Evelyne Kraft, Theo Lingn, Eddi Arent.

20

NOSFERATU, FANTOM NOČI*(Nosferatu: Phantom der Nacht)*

ZRN/Francija, 1979. Režija: Werner Herzog. Glav. vl.: Klaus Kinski, Isabelle Adjani, Bruno Ganz, Roland Topor.

21

DRACULA

ZDA, 1979. Režija: John Badham. Glav. vl.: Frank Langella, Laurence Olivier, Donald Pleasance, Kate Nelligan, Trevor Eve.

22

HOTEL DRACULA*(Graf Dracula (beisst jetzt) in Oberbayern/Dracula Sucks)*

ZRN, 1979. Režija: Carlo Ombra. Glav. vl.: Betty Vergès, Bea Fiedler, Giacomo Rizzo, Ralf Wolter, Linda Grondier.

23

LJUBEZEN NA PRVI UGRIZ*(Lov at First Bite)*

ZDA, 1979. Režija: Stan Dragoti. Glav. vl.: George Hamilton, Susan Saint James, Richard Benjamin, Dick Shawn.

24

GLAD PO KRVI*(The Hunger)*

ZDA, 1983. Režija: Tony Scott. Glav. vl.: David Bowie, Catherine Deneuve, Susan Sarandon, Cliff De Young.

25

MOJ SOSED JE VAMPIR*(Fright Night)*

ZDA, 1985. Režija: Tom Holland. Glav. vl.: Chris Sarandon, William Ragsdale, Amanda Bearse, Roddy McDowall.

26

VESOLJSKI VAMPIRJI*(Lifeorce)*

V. Britanija, 1985. Režija: Tobe Hooper. Glav. vl.: Steve Railsback, Peter Firth, Frank Finlay, Mathilda May.

27

TRANSILVANIJA 6-5000*(Transylvania 6-5000)*

ZDA, 1985. Režija: Rudy De Luca. Glav. vl.: Jeff Goldblum, Joseph Bologna, Ed Begley Jr., Carol Kane, Geena Davis.

28

IZGUBLJENI FANTJE*(The Lost Boys)*

ZDA, 1987. Režija: Joel Schumacher. Glav. vl.: Jason Patric, Corey Haim, Dianne Wiest, Edward Herrmann, Kiefer Sutherland.

29

MOJA SOSEDA VAMPIRKA*(Fright Night Part 2)*

ZDA, 1989. Režija: Tommy Lee Wallace. Glav. vl.: Roddy McDowall, William Ragsdale, Traci Lin, Julie Carmen.

30

KRVOSESI*(Krvopijci)*

Hrvatska, 1989. Režija: Dejan Šorak. Glav. vl.: Danilo Lazović, Ksenija Marinković, Maro Martinović, Semka Sokolović-Bertok.

31

VAMPIRSKI MOTOCIKEL*(I Bought a Vampire Motorcycle)*

ZDA, 1992. Režija: Dirk Campbell. Glav. vl.: Niel Morrissey, Amanda Noar.

32

NEDOLŽNA KRI*(Inocent Blood)*

ZDA, 1992. Režija: John Landis. Glav. vl.: Anne Parillaud, Robert Loggia, Anthony LaPaglia, David Proval, Don Rickles.

IGOR KERNEL